

mynderskab. Det betyder ikke, at vi uden videre, enten vi finder det rigtigt eller galt, skulde gaa ind under dansk Lovgivning. Hvis jeg, som sagt, havde faaet dette fortalt af en anden, vilde jeg have svaret: Det er dog vist umuligt, at noget saadant virkelig kan være sagt. Selvfølgelig har de danske Sønderjyder stemt sig ind under dansk Formynderskab, dansk Lovgivning, den Dag, de frivilligt stemte sig tilbage til det danske Statsamfund. Selvfølgelig, der er ingen anden Fortolkning mulig om den Ting. Naar det ærede Medlem sagde, at dette at lade sig tvinge ind under en Stats Lovgivning ikke just var den Egenskab, der var blevet oplyst hos Sønderjyderne under Fremmedherredømmet, saa er det jo rigtigt. Men til Tyskland var de jo heller ikke gaaet frivilligt, dertil var de blevet ført under Tvang, og det var kun rimeligt og ret og noget, vi alle respekterede dem for dernede, at de strittede imod saa godt, som de gjorde, og holdt fast ved deres gamle Land i den lange Udlændighedstid. Men Forholdet bliver dog et fuldkomment andet den Dag, de frivilligt stemmer sig tilbage. Jeg beder det ærede Medlem erindre, hvordan det under Valgkampagnen dernede forud for Genforeningsafstemningen ustandselig hed paa hver eneste Plakat, bogstavelig paa hvert eneste Opraab, der fra Danske blev kastet ud til Befolkningen: Stem dig hjem. Udtrykket „hjem“ blev brugt, og hvad laa der i dette? Der laa deri: Vi er i sin Tid blevet revet bort fra vort Hjem og fra dette Hjem Vilkaar, og nu vil vi tilbage til dette Hjem. Det er en given Ting, at Sønderjyderne selvfølgelig er inde under og maa være inde under dansk Lovgivning. Noget ganske andet er, at vi her Nord for og ogsaa Syd for den gamle Grænse har ment det rigtigt og fornuftigt at have en rimelig Overgangstid, fordi Forholdene var saa forskellige. Men det ærede Medlem vil dog vel intet Øjeblik mene, at vi i det lange Løb kunde blive ved med at have en Befolkning i Sønderjylland, som ikke helt og fuldt var inde under dansk Lovgivning, men som skulde have sin specielle Lovgivning for sig. Jeg kan umuligt tro, det er det ærede Medlems alvorlige Mening. Desværre gentog han disse Ord i Slutningen af sin Tale, og det kunde jo tages som et Bevis paa, at det virkelig var velovervejet. Hvis han ikke havde gentaget dem, vilde jeg have troet, det var uoverlagte Ord, og at det var gaaet det ærede Medlem saaledes, som der er blevet sagt om et fremragende Medlem af det andet Ting, et meget veltalende Medlem, at han af og til holder

en Tale, men det hænder ogsaa, at Talen holder ham; jeg kunde altsaa have tænkt mig, at den ærede Ordfører for Venstre var blevet revet med af sin egen Veltalendehed og var kommet til at sige noget, som han dog maaske til syvende og sidst alligevel ikke vil vedstaa.

Jeg vil gerne gøre endnu en Bemærkning til den ærede Ordfører for Venstre. Det ærede Medlem sagde, at han ikke forstod, hvilken Adkomst de sønderjydske Husmandsorganisationer havde til at blande sig i dette Forhold. Maa jeg sige til det ærede Medlem: de har den Adkomst, at de har stemt sig hjem under den Forudsætning, som vi troede og haabede, at alle Sønderjyder havde stemt sig hjem under, nemlig at de skulde ind under dansk Lovgivning, naar de igen var blevet danske Statsborgere. Derfor er de sønderjydske Husmandsorganisationer fuldt berettigede til at forlange at komme ind under samme Vilkaar som deres Standsfæller i det øvrige Land.

Endelig endnu en Bemærkning til det ærede Medlem, inden jeg kommer ind paa de Betragtninger, jeg vil fremsætte over selve Lovforslaget. Naar det ærede Medlem udtalte, at Loven af 4. Oktober 1919 vel nok var et Barn af Efterkrigstiden, skal jeg dertil sige: paa ingen mulig Maade! Da det radikale Venstre stiftedes i 1905, skrev dette Parti som det første af samtlige danske Partier ind paa sit Program de Principper, der ligger til Grund for Jordloven af 1919. Dette, at vi efter 14 Aars Arbejde for at bringe disse Tanker frem kunde naa at faa vedtaget en Lov, som var Udtryk for disse vore Tanker og Principper, kan paa ingen mulig Maade tilskrives Stemninger og Opfattelser, der var kommet op under Krigen, og Loven kan altsaa ingenlunde betragtes som et Barn af Efterkrigstiden.

Det viser sig altsaa desværre her i Tinget ligesom i det andet Ting, at om dette Lovforslag kan der i hvert Fald indtil videre ikke opnaas Enighed. Det beklager jeg i høj Grad. I mine Øjne er Spørgsmaalet nemlig ikke blot af social Karakter, men tillige af national Karakter. Hvis det er det danske Folks Flertal om at gøre at bevare det genvundne Land for kommende Slægter, maa alle Ting tages med i Betragtning; Nordslesvig, som under Tyskerherredømmet blev affolket, maa nu søges bragt op i Befolkningstæthed paa Højde med det øvrige Land, og det maa helst ske saa hurtigt som muligt. Men dette kan kun ske, hvis vi kommer ind paa den storstilede Udstykningsplan, som et æret Medlem af det andet